

Audiència. Davant les dificultats cal pregar, així ho van fer les primeres comunitats cristianes

Benet XVI ens recorda en aquesta audiència que “davant del perill, la dificultat i l'amenaça, la primera comunitat cristiana no tracta de fer una anàlisi sobre com reaccionar, trobar estratègies, com defensar-se, quines mesures adoptar, sinó que davant la prova es dedica a

pregar, es posa en contacte amb Déu”.

17/04/2012

Estimats germans i germanes,

Després de les grans festes, tornem ara a les catequesi sobre la pregària. En l'audiència d'abans de la Setmana Santa vàrem reflexionar sobre la figura de la santíssima Mare de Déu, present enmig dels Apòstols en oració mentre esperaven la vinguda de l'Esperit Sant. Un clima de pregària acompanya els primers passos de l'Església. Pentecosta no és un episodi aïllat, perquè la presència i l'acció de l'Esperit Sant guien i encoratgen constantment el camí de la comunitat cristiana. Als Fets dels Apòstols, sant Lluç, a més de narrar la gran efusió esdevinguda al Cenacle cinquanta dies després de la Pasqua

(cf. Ac 2, 1-13), explica d'altres irrupcions extraordinàries de l'Esperit Sant, que es repeteixen en la història de l'Església. Avui desitjo reflexionar sobre allò que s'ha definit la «petita Pentecosta», que va tenir lloc en la culminació d'una fase difícil en la vida de l'Església naixent.

Els Fets dels Apòstols narren que, després de la curació d'un paralític a les portes del Temple de Jerusalem (cf. Ac 3, 1-10), Pere i Joan van ser arrestats (cf. Ac 4, 1) perquè anunciaven la resurrecció de Jesús a tot el poble (cf. Ac 3, 11-26). Després d'un procés sumari, van ser posats en llibertat, es van reunir amb els seus germans i els van explicar allò que havien hagut de patir per haver donat testimoniatge de Jesús ressuscitat. En aquell moment, diu sant Lluç, *«ells van adreçar unànimement a Déu aquesta pregària»* (Ac 4, 24). Aquí sant Lluç refereix la pregària més àmplia de

l'Església que trobem en el Nou Testament, al final de la qual, com hem escoltat, «*va tremolar el lloc on eren reunits; tots foren omplerts de l'Esperit Sant i proclamaven amb valentia la paraula de Déu.*» (Ac 4, 31).

Abans de considerar aquesta bella pregària, notem una actitud de fons important: davant del perill, la dificultat, l'amenaça, la primera comunitat cristiana no tracta de fer una anàlisi sobre com reaccionar, trobar estratègies, com defensar-se, quines mesures adoptar, sinó que davant la prova es dedica a pregar, es posa en contacte amb Déu.

I quina característica té aquesta pregària? Es tracta d'una oració unànime i concorde de tota la comunitat, que afronta una situació de persecució a causa de Jesús. En l'original grec sant Lluç utilitza el vocable «*homothumadon*» - «tots

junts», «concordes» - un terme que apareix en altres parts dels Fets dels Apòstols per subratllar aquesta oració perseverant i concorde (cf. Ac 1, 14; 2, 46). Aquesta concòrdia és l'element fonamental de la primera comunitat i hauria de ser sempre fonamental per a l'Església. Llavors no és només la pregària de Pere i de Joan, que es van trobar en perill, sinó de tota la comunitat, perquè allò que viuen els dos apòstols no només els pertoca a ells, sinó també a tota l'Església. Davant les persecucions sofertes a causa de Jesús, la comunitat no només no s'atemoreix i no es divideix, sinó que es manté profundament unida en la pregària, com una sola persona, per invocar el Senyor. Aquest, diria, és el primer prodigi que es realitza quan els creients són posats a prova a causa de la seva fe: la unitat es consolida, en comptes de trencar-se, perquè està sostinguda per una oració indestructible. L'Església no ha de

témer les persecucions que en la seva història es veu obligada a patir, sinó confiar sempre, com Jesús a Getsemaní, en la presència, en l'ajuda i en la força de Déu, invocat en la pregària.

Donem un pas més: què demana la comunitat cristiana a Déu en aquest moment de prova? No demana la incolumitat de la vida enfront de la persecució, ni que el Senyor castigui aquells que van empresonar Pere i Joan; demana només que se li concedeixi «predicar amb valentia» la Paraula de Déu (cf. Ac 4, 29), és a dir, demana no perdre la valentia de la fe, la valentia d'anunciar la fe. Abans, però, de comprendre a fons què ha succeït, tracta de llegir els esdeveniments a la llum de la fe i ho fa precisament a través de la Paraula de Déu, que ens ajuda a desxifrar la realitat del món.

En la pregària que eleva al Senyor, la comunitat comença recordant i invocant la grandesa i la immensitat de Déu: «*Senyor, tu has fet el cel, la terra i el mar, i tot el que s'hi mou*» (Ac 4, 24). És la invocació al Creador: sabem que tot ve d'ell, que tot és a les seves mans. Aquesta és la convicció que ens dóna certesa i valentia: tot ve d'ell, tot és a les seves mans. Després passa a reconèixer com ha actuat Déu en la història -per tant, comença amb la creació i segueix amb la història-, com ha estat a prop del seu poble manifestant-se com un Déu que s'interessa per l'home, que no s'ha retirat, que no abandona l'home, la seva creació, i aquí es cita explícitament el Salm 2, a la llum del qual es llegeix la situació de dificultat que està vivint en aquest moment l'Església. El Salm 2 celebra l'entronització del rei de Judà, però es refereix profèticament a la vinguda del Messies, contra el qual res podran fer la rebel·lió, la

persecució, els abusos dels homes: *«Per què s'avaloten les nacions i els pobles es conjuren en va? Els reis de la terra s'uneixen, s'alien tots junts els sobirans contra el Senyor i el seu Messies»*(Ac 4, 25-26). Ja ho diu profèticament el Salm sobre el Messies, i en tota la història és característica aquesta rebel·lió dels poderosos contra el poder de Déu. Precisament llegint la Sagrada Escripura, que és Paraula de Déu, la comunitat pot dir a Déu en la seva pregària: *«Realment, en aquesta ciutat es van aliar... contra el teu sant Servent Jesús, el teu Messies; i han complert així tot allò que la teva decisió poderosa havia fixat per endavant»*(Ac 4, 27-28). Allò que ha passat és llegit a la llum de Crist, que és la clau per comprendre també la persecució, la creu, que sempre és la clau per a la Resurrecció. L'oposició cap a Jesús, la seva Passió i Mort, es rellegeixen, a través del Salm 2, com a compliment del projecte de Déu

Pare per a la salvació del món. I aquí es troba també el sentit de l'experiència de persecució que està vivint la primera comunitat cristiana; aquesta primera comunitat no és una simple associació, sinó una comunitat que viu en Crist, per tant, allò que li passa forma part del disseny de Déu. Com va esdevenir a Jesús, també els deixebles troben oposició, incomprensió, persecució. En la pregària, la meditació sobre la Sagrada Escripura a la llum del misteri de Crist ajuda a llegir la realitat present dins de la història de salvació que Déu realitza en el món, sempre a la seva manera.

Precisament per això la primera comunitat cristiana de Jerusalem no demana a Déu en l'oració que la defensi, que li estalviï la prova, el sofriment, no demana tenir èxit, sinó només poder proclamar amb «*parresia*», és a dir, amb franquesa,

amb llibertat, amb valentia, la Paraula de Déu (cf. Ac 4, 29).

Després afegeix la petició que aquest anunci vagi acompanyat per la mà de Déu, perquè es realitzin guaricions, senyals, prodigis (cf. Ac 4, 30), és a dir, que sigui visible la bondat de Déu, com a força que transformi la realitat, que canviï el cor, la ment, la vida dels homes i porti la novetat radical de l'Evangelí.

Al final de l'oració -anota sant Lluc- *«va tremolar el lloc on eren reunits; tots foren omplerts de l'Esperit Sant i proclamaven amb valentia la paraula de Déu»* (Ac 4, 31). El lloc va tremolar, és a dir, la fe té la força de transformar la terra i el món. El mateix Esperit que va parlar per mitjà del Salm 2 en la pregària de l'Església, irromp a la casa i omple el cor de tots els que han invocat el Senyor. Aquest és el fruit de l'oració coral que la comunitat cristiana

eleva a Déu: l'efusió de l'Esperit, do del Ressuscitat que sosté i guia l'anunci lliure i valent de la Paraula de Déu, que impulsa els deixebles del Senyor a sortir sense por per portar la bona nova fins als confins del món.

També nosaltres, estimats germans i germanes, hem de saber portar els esdeveniments de la nostra vida diària a les nostres pregàries, per cercar-ne el significat profund. I com la primera comunitat cristiana, també nosaltres, deixant-nos il·luminar per la Paraula de Déu, a través de la meditació de la Sagrada Escriptura, podem aprendre a veure que Déu és present en la nostra vida, present també i precisament en els moments difícils, i que tot -fins i tot les coses incomprensibles- forma part d'un disseny superior d'amor en el qual la victòria final sobre el mal, sobre el pecat i sobre la mort és

veritablement la del bé, de la gràcia, de la vida, de Déu.

Com va succeir a la primera comunitat cristiana, la pregària ens ajuda a llegir la història personal i col·lectiva en la perspectiva més adequada i fidel, la de Déu. I també nosaltres volem renovar la petició del do de l'Esperit Sant, perquè escalfi el cor i il·lumini la ment, a fi de reconèixer que el Senyor realitza les nostres invocacions segons la seva voluntat d'amor i no segons les nostres idees. Guiats per l'Esperit de Jesucrist, serem capaços de viure amb serenitat, valentia i alegria qualsevol situació de la vida i amb sant Pau dir *«en les tribulacions trobem motiu de gloriar-nos, perquè sabem que la tribulació engendra paciència; la paciència, virtut provada; la virtut provada, esperança. I l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant,*

ha vessat el seu amor en els nostres cors» (Rm 5, 3-5). Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-davant-les-dificultats-cal-pregar-aixi-ho-van-fer-les-primeres-comunitats-cristianes/> (10/04/2026)